

nation, ville vi normalt indføre sanktioner imod, og derfor er det en belastning for retsbevidstheden, at vi kører rundt med den form for sanktioner i Europa.

Så er der et spørgsmål omkring EU, fællesskabet i EU. Men nu er det jo ikke en EU-beslutning, og derfor er det vores bedste overbevisning, at man gør EU en tjeneste ved at markere, at det præcis ikke er en EU-beslutning, ved at hvert land følger sin egen overbevisning. Flertallet synes jo, sanktionerne er forkerte, og når vi synes det, er det egentlig efter vores opfattelse forkert, at bare fordi andre gør noget forkert, så synes vi altså også, at vi må gøre det, fordi de andre nu engang gør det. Sådan handler man ikke.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Det afgørende for Venstre har været, at det har været en fælles beslutning, der er blevet taget. Derfor må det også være i fællesskab, at man får ophævet disse sanktioner, og derfor er det afgørende at få fjernet sanktionerne, men ikke et spørgsmål om, at Danmark skal gå enegang.

Vi ser gerne, at Danmark er med sammen med de andre lande, som ønsker at få fjernet de tåbelige sanktioner, som Venstre hele tiden har gjort opmærksom på er tåbelige. Men det skal gøres i fællesskab af dem, som krævede op i det træ. Man valgte at kravle op i det træ, og så skal man også kravle samlet ned igen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, jeg skal blot kort sige, at Dansk Folkeparti naturligvis helhjertet støtter det her forslag. Vi havde også en debat i går om Østrigs sanktioner, og den skal naturligvis ikke gentages her, men blot skal jeg udtrykke min dybe forundring over, at det i det her forløb, der har været, ikke kun i relation til debatten i går, men også i forhold til beslutningsforslaget, er fuldstændig umuligt at få regeringens tilkendegivelse af, hvad de her sanktioner betyder, hvor lang tid de skal vare, og under hvilke betingelser de vil blive ophævet.

Det er altså utroligt, at denne sag kun kan behandles fortroligt i Det Udenrigspolitiske Nævn, selv om det er en debat, der optager store dele af den danske befolkning. Jeg synes, det vil være væsentligt, at regeringen på helt anderledes vis fortalte den danske befolkning og Folketinget her i fuld åbenhed, hvad der skal til, for at sanktionerne ophæves.

Så skal jeg bare endelig sige, at det jo også er tydeligt, at sanktionerne påvirker EU-samarbejdet, og det er jo ellers noget, man har gjort en dyd ud af at sige at det ikke gør. Man begrunder det med, at det ikke formelt set er en EU-aktion, en EU-beslutning, selv om man jo altså fra Venstres side gør det klart, at sanktionerne kun kan hæves, hvis de 14 EU-lande er enige. Det er sådan lidt pudsigt hele tiden at skulle høre på, at det ikke er en EU-sanktion, når det samtidig er de 14 EU-lande, der skal være enige, for at man kan ophæve dem.

Men må jeg minde om, at i forberedelsen til det franske formandskab indbyder man de forskellige lande til forhandlinger, til diskussioner. Østrigerne bliver ikke indbudt. Det vil sige, at der er en direkte konsekvens i forhold til de her sanktioner over for EU-samarbejdet, og det vidner jo endnu mere om, at det er en EU-beslutning, som har EU-konsekvenser, og som så dan må den naturligvis tackles, også i den debat, der nu fortløbende vil være omkring de her sanktioner.

Arne Melchior (CD):

Der hersker jo megen forvirring i denne sag, også ude i befolkningen. Minsandten er der nogen, der påstår, at de vil stemme imod euroen på grund af Østrigsagen, som om de to ting havde nogen som helst sammenhæng. Enhver, der tænker sig om, kan indse, at det har de selvfølgelig ikke.

Jeg føler derfor anledning til at minde om, at det jo ikke er første gang, der er en boykot imod Østrig. Den samlede verden så at sige boykottede Østrig på det tidspunkt, da dette lands borgere havde valgt hr. Waldheim til deres præsident. Det havde de demokratisk ret til at gøre, men verden havde så også en demokratisk ret til at sige: Det tager vi synligt og tydeligt afstand fra. Der var ikke noget statsoverhoved, der besøgte Wien i den tid. Hr. Waldheim var ikke velkommen nogen steder andet end i Libyen. En klar, enig boykot, som først ophørte, da hr. Waldheim igen var borte fra præsidentembedet.

Og jeg skal minde om, at der jo ikke var noget folk, der modtog nazistret fra Tyskland med så opstrakte og så åbne arme som netop Østrig, og hvor Tyskland har gjort sig umage for at rette sig op, hvor Tyskland valgte en humanist, frihedskæmper, antinazist som Theodor Heuss til sin første præsident, senere havde en kansler, Willy Brandt, senere havde præsidenter